

İKİ BENZER BÖLGE, İKİ FARKLI TUTUM FRANSA'NIN DOĞU AKDENİZ'DEKİ HUKUKİ ÇIKMAZI

YÜCEL ACER

SETA | PERSPEKTİF

EYLÜL 2020 · SAYI 297

- Fransa, İngiltere ile arasındaki adalar sorununa nasıl yaklaşmaktadır?
- Fransa, Türkiye ile Yunanistan arasındaki adalar sorununa nasıl yaklaşmaktadır?
 - Fransa'nın iki soruna yaklaşımındaki çelişkiler nelerdir?

Doğu Akdeniz'de Türkiye ve Yunanistan arasında yaşanan deniz alanlarının sınırlandırılması (paylaşılması) sorununda Atina yönetimine açık siyasi hatta askeri destek veren Fransa deniz alanlarının devletler arasında sınırlandırılması meselelerine dair gerçekte nasıl bir hukuki yaklaşıma sahip? Son zamanlarda özellikle Avrupa Birliği (AB) kanalları üzerinden ve bazen de doğrudan açıklamaları ile Türkiye'yi "tek yanlı" ve "hukuka aykırı" davranmakla suçlayan Paris yönetimi deniz alanlarının sınırlandırılması meselelerinde gerçekte Ankara'dan farklı ve Atina ile aynı mı düşünmektedir? Özellikle Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un Türkiye'ye yönelttiği hukuk temelli eleştiriler Fransa'nın Türkiye'den hukuken farklı düşündüğü hatta uluslararası deniz hukukunu tamamen farklı algıladığı gibi bir izlenim vermektedir. Bu durum yukarıdaki soruların yanıtlanmasını özellikle önemli hale getirmektedir.

Bu perspektifte Fransa'nın Türkiye ile Yunanistan arasındaki adalar sorununa bakışıyla Fransa ile İngiltere arasındaki adalar sorununa bakışı arasındaki fark üzerinde durulmaktadır. Fransa, İngiltere ile yaşadığı

sorunların çözümünde kendisi için Türkiye'nin tezini savunurken Ege'de ise kendisiyle çelişerek Yunan tezi ne destek çıkmaktadır. Bu da aslında sorunun hukuki olmasından ziyade siyasi olduğunu göstermektedir.

İKİ BENZERİ COĞRAFİ BÖLGE

Türkiye ve Yunanistan 1960'ların sonundan bu yana Ege Denizi'nde ve 2000'lerin başından beri de Doğu Akdeniz'de deniz alanlarının paylaşımında sorunlar yaşamaktadır. Sorunların gergin ve çözümsüz bir şekilde devam ediyor olmasının gerisinde birçok tarihsel ve siyasi neden bulunmakla birlikte çok teknik bir sebep de bulunmaktadır. Siyasi gerginliklerin gölgesinde kalan ve üzerinde pek fazla durulmayan bu teknik sebep iki ülkenin ana kararları arasındaki deniz alanlarının çok sayıda ada, adacık ve kayalık barındırıyor olması ve bu unsurların büyük bir kısmının ise Yunanistan'a yani tek bir tarafa ait olmasıdır.

Bu teknik zorluğu içinden çıkılması zor bir soruna dönüştüren husus ise Yunanistan'a ait bu ada, adacıklar ve kayalıkların büyük bir kısmının diğer tarafın

YÜCEL ACER

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden Uluslararası İlişkiler lisans derecesi, Sheffield Üniversitesi'nden (İngiltere) Uluslararası Hukuk master derecesi, Bristol Üniversitesi'nden (İngiltere) Uluslararası Hukuk doktora derecesi almıştır. Halen Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Hukuk Fakültesi Milletlerarası Hukuk Anabilim Dalı'nda Milletlerarası Hukuk profesörüdür. Uzmanlık alanları uluslararası deniz hukuku, uluslararası silahlı çatışmalar hukuku ve uluslararası insan hakları hukukudur. Birçok bilimsel makalenin yanında İngiltere'de basılmış *The Aegean Maritime Disputes and International Law* (Ege Deniz Sorunları ve Uluslararası Hukuk), *Uluslararası Hukukta Saldırı Suçu, Küresel ve Bölgesel Perspektiften Türkiye'nin İltica Stratejisi ve Uluslararası Hukuk Temel Ders Kitabı* isimli kitapların da yazarıdır. ABD'de Hawaii Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde doktora sonrası çalışmalar yapmış, Kara Harp Okulu, İzmir Ekonomi Üniversitesi, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi ve Atılım Üniversitesi'nde de dersler vermiştir.

yani Türkiye'nin ana kara kıyılarına çok yakın konumda bulunuyor olmasıdır. Deniz alanlarının sınırlandırılması hukuku bakımından kıyıları karşılıklı ve kıyı uzunlukları birbirlerine yakın bu iki ülkenin arasında deniz sınırı oluşturmak –şayet bu adalar olmasaydı ya da Yunanistan'ın adalarının önemli bir kısmı Türkiye kıyılarına bu derece yakın konumlanmış olmasaydı– oldukça basit bir süreç olacaktı.

Deniz sınırları oluşturma anlamında bütün dünyada eşine az rastlanır derecede karmaşık olan Ege Denizi ve Doğu Akdeniz aslında eşsiz bir örnek de oluşturmamaktadır. Çarpıcı bir tesadüftür ki bugünlerde Türkiye karşısında Yunanistan'a açık destek veren Fransa, sınırlandırma sorunları bağlamında Türkiye ile büyük oranda benzeşen bir geçmiş tecrübeye sahiptir. 1970'lerde İngiltere ile Manş Denizi'nde kıta sahanlığı sınırlandırma sorunu yaşayan Fransa karşı karşıya olduğu coğrafi şartlar gereği Türkiye'nin konumunda ve İngiltere de bir nevi Yunanistan'ın konumunda bulunmaktaydı.

Söz konusu bölgenin Ege ve Doğu Akdeniz ile benzeşen ve Fransa'yı neredeyse tam olarak Türkiye'nin konumuna getiren iki temel coğrafi özelliği bulunmaktadır. Bunlardan ilki Manş Denizi'nde İngiltere ve Fransa ana kara kıyılarının birbirleri ile karşılıklı konumlanmış olmaları ve bu iki ülkenin kıyılarının birbirlerine yakın uzunlukta olmalarıdır. İkincisi de tıpkı Ege ve Doğu Akdeniz'de olduğu gibi taraflardan birisi olan İngiltere'nin bir grup adasının diğer tarafını yani Fransa'nın ana kara kıyılarına çok yakın konumlanmış olmalarıdır.

İşte bu nedendir ki aralarındaki siyasi ilişkiler o derece gergin olmamasına rağmen bu teknik zorluk yüzünden İngiltere ve Fransa, Manş Denizi'nde kıta sahanlığı sınırını çizme konusunda anlaşamamış ve sorunun çözümü için uluslararası yargıya başvurmuştur. İki ülke 10 Temmuz 1975'te Paris'te bir Tahkim Anlaşması imzalayarak kurdukları Tahkim Mahkemesinden –uluslararası hukukun ilgili kurallarına göre– bir taraftan İngiltere ve Kanal Adaları'nın diğer taraftan da Fransa'nın arasındaki kıta sahanlığı sınırı ya da sınırlarını belirlemesini istemişlerdir (Tahkim Antlaşması, 2. madde).

Ege ve Doğu Akdeniz'de Türkiye ve Yunanistan'ın anlaşamadığı temel hususa benzer bir şekilde İngiltere ve Fransa bölgede bulunan ve bir ülkenin kıyılarına bu derecede yakın konumlanmış İngiliz Kanal Adaları grubuna sınırlandırmada nasıl bir muamele gösterileceği yani bu adalara ne oranda bir deniz alanı verileceği konusunda uzlaşmamıştır. Tahkim Mahkemesinin 30 Haziran 1977'de sonuçlandırdığı İngiltere-Fransa Kıta Sahanlığı Sınırlandırma Davası boyunca Fransa genel olarak deniz alanlarının sınırlandırılması hukukuna dair ifade edildiği kavramla “yanlış taraftaki adalar” (*islands on the wrong side*) nasıl muamele gösterileceği yani ne oranda etki verileceği konusunda detaylı görüşler açıklamıştır.

FRANSA'NIN DENİZ ALANLARI SINIRLANDIRMA HUKUKUNA GENEL YAKLAŞIMI

Kıyı devletleri arasındaki deniz alanlarında sınırların hangi hukuk kuralına göre belirleneceği tartışmalara yol açan bir mesele olmuştur. Zira bütün dünyada deniz alanlarının genişliği ve sahip oldukları coğrafi özellikler bakımından birbirlerinden o derece farklılıklar göstermeleri, tek bir kural ve sınırlandırma yönteminin adil ya da hakça bir sonuç doğuramayacağı gibi bir sonuç doğurmaktadır. Bu nedenle uluslararası teamül hukukunda ve 1982 Deniz Hukuku Sözleşmesi'nde ortaya çıkan kural spesifik bir kural olmak yerine daha genel bir içeriği sahip olan ve sınırlandırmanın “hakça sonuç doğuracak şekilde” yapılması gerektiğini öngören kural olmuştur. Ancak yine de bazı ülkeler ve bu arada Yunanistan bu temel kuralın uygulanmasında birçok uluslararası yargı kararına rağmen halen kuralın her durumda “eşit uzaklık prensibi” olduğunu iddia etme ya da bu şekilde yorumlama eğilimindedir. Dolayısıyla günümüzde halen sınırlandırma kuralının tam olarak nasıl anlaşılması gerektiği konusunda tartışmalar devam etmektedir.

Bu temel konuya ilişkin olarak Fransa –Yunanistan'ın tutumundan farklı olarak– 1970'lerde yürürlükte olan 1958 Kıta Sahanlığı Sözleşmesi'ne taraf olurken eşit uzaklık yönteminin kendi ülkesinin ya-

kınında konumlanmış İngiltere'nin Kanal Adaları'na uygulanamayacağına dair çekince koyarak bütün dava boyunca sınırlandırılacak bölgeye dair koyduğu bütün argümanlarını “hakkaniyet” ve “hakkaniyet prensipleri” temelinde oluşturmuştur (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 146). Aslında bu yaklaşım Türkiye'nin 1960'lardan bu yana Ege Denizi'nde yaşanan ve halen de çözülemeyen deniz sınırlarına dair uyuşmazlıklarda ifade ettiği yaklaşımın aynıdır. Son zamanlarda Türkiye, Doğu Akdeniz'de yaşanan ve özellikle Kıbrıs Adası ve bazı Yunan adalarının temel teşkil ettiği sınırlandırma uyuşmazlıklarının çözümüne uygulanacak kuralın “hakkaniyet prensipleri” olduğunu ve sonuçta “hakça sınır” oluşturulması gerektiğini ifade etmektedir.

Ayrıca Fransa söz konusu davada açıkça ifade ettiği gibi eşit uzaklık yöntemini kıyıları karşılıklı ve kıyıları birbirlerine yakın uzunlukta olan ve aralarında Kanal Adaları gibi konumlanmış adaların bulunmadığı bölgelerde uygulanması gereken yöntem olarak gördüğünü ifade etmiştir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 146). Fransa'nın bu bağlamda İngiltere ile anlaşmadığı tek husus iki devletin ana karaları arasında oluşturulacak bu eşit uzaklık sınırının İngiltere kıyılarının hangi noktalarından ve İngiltere kıyılarına yakın konumlanmış hangi İngiliz adalarından ölçüleceği konusu olmuştur. Burada da Fransa, İngiltere kıyılarında bulunan Eddystone Kayalıkları, Scilly Adalar Grubu ve daha birçok adacık ve kayalığın dikkate alınmaması ve tümünden ihmal edilmesi gerektiğini savunmuştur.

Bu noktada da Fransa, Yunanistan'ın yaklaşımı ile hukuken açıkça ters düşen ve Türkiye'nin yaklaşımına çarpıcı şekilde benzeyen görüşler ifade etmiş olmaktadır. Türkiye 1970'lerin başında Ege Denizi'nde petrol arama ruhsatları vermeye başladığında kıta sahanlığı sınırının iki ülkenin ana karaları arasındaki eşit uzaklık çizgisi olması gerektiğini hem beyanlarında hem de uygulamaları ile ifade etmiştir. Hatta Fransa'nın bu tür durumlarda kıyıda bulunan bazı adaların tümünden ihmal edilmesi ve ölçümün ana kara kıyılarında yapılması gerektiğine dair yaklaşımı Türkiye'nin bu yaklaşımını büyük oranda destekleyen bir başka unsurdur.

FRANSA'NIN ADALARIN ETKİSİNE DAİR YAKLAŞIMI: ÇEVRELEME YÖNTEMİ

Yunanistan, Ege Denizi'nde ve Doğu Akdeniz'de, Türkiye kıyılarına daha yakın konumlanmış ve kimisi oldukça küçük (Meis Adası gibi) ada ve adacıklar ile Türkiye arasındaki deniz alanı sınırının eşit uzaklık olması yani bu ada ve adacıklara Türkiye ile eşit miktarda kıta sahanlığı verilmesi gerektiğini iddia etmektedir. Bunun karşısında ise Türkiye hakkaniyet prensipleri gereği ya da hakça bir çözüm bulma zorunluluğu gereği bu adalardan bazılarına azaltılmış kıta sahanlığı ya da münhasır ekonomik bölge (MEB) alanları verilmesi ve bazı ada ve adacıklara ise sahip oldukları karasuları dışında kıta sahanlığı ya da MEB alanları verilmemesi gerektiğini savunmaktadır. Bu anlamda hem Ege'de hem de Doğu Akdeniz'de sorunun esasını adalar yani özellikle de Meis, Girit, Rodos ve Kerpe gibi Yunan adalarının sınır üzerindeki etkisinin ne olacağı ya da bu adalara ne oranda deniz alanı verileceği veya verilmeyeceği oluşturmaktadır.

Paris ve Londra yönetimlerinin Manş Denizi'nde oldukça benzer bir biçimde kıta sahanlığı sınırlandırmasında asıl uzlaşamadıkları husus Fransa kıyılarının birkaç deniz mili yakınında konumlanmış İngiliz Kanal Adaları bölgesinde sınırlandırma yönteminin ne olacağı yani bu adalara ne kadar kıta sahanlığı verileceği meselesi olmuştur. Fransa'nın Kanal Adaları grubu ile ilgili en temel yaklaşımı söz konusu İngiliz adaları ve Fransa kıyıları arasında iki ülke ana karaları arasında çizilen eşit uzaklık sınırının dışında (Mahkeme buna birincil sınır demiştir) ayrı bir sınır oluşturulması yaklaşımı olmuştur (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 149). Bunun için önerdiği çözüm sınırlandırmaya dair yargısal süreçlerde ifade edildiği gibi “çevreleme” yöntemi olmuştur. Bu yöntemde göre Fransa kıyılarının hemen yanı başındaki Kanal Adaları, kuzey ve batı kesimlerinde, sahip oldukları 3 mil karasularına ek olarak sadece 3 mil genişliğinde kıta sahanlığı ile çevrelenecektir. Yani bu adalara karasuları dahil toplam 6 mil deniz alanı öngörmüştür (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 150).

Kanal Adaları grubunun toplam 75 milkare ve 130 bin nüfusa sahip oldukları, yoğun deniz ve hava

trafiğine, ticari faaliyetlere ev sahipliği yaptıkları, hukuken de birkaç yüzyıldır belli oranda otonom oldukları, önemli ölçüde siyasal, yasama, idari ve ekonomik bağımsızlığa sahip bir nevi ada devleti oldukları ifade edilmiş hatta İngiltere'ye göre sınırın Kanal Adaları bölgesinde –bir nevi İngiltere ile Fransa arasında değil– bu adalar ile Fransa ülkesi arasında oluşturulması gerektiği belirtilmiştir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 171). Dolayısıyla Fransa bu derece önemli nitelikleri bulunan İngiliz adalarına dahi çevreleme yöntemi ile sadece 3 mil kıta sahanlığı verilmesini savunmuştur.

Fransa, Kanal Adaları'na İngiltere'nin talep ettiği gibi büyük miktarda kıta sahanlığı vermenin “Fransız kıyılarının kendisine ait kıta sahanlığını büyük oranda kesip azaltacakları” ve “Fransa kıta sahanlığının arasına girip ikiye bölerek Fransa'nın savunma ve güvenlik çıkarları üzerinde bir ‘şüphe’ (*doubt*) yaratacakları”ni iddia etmiştir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 162). Paris yönetimine göre söz konusu alan Dunkerque, Le Havre, Antifer ve La Basse Seine gibi önemli limanlara ulaşım sağladığından Fransa'nın hayati çıkarları için hem askeri hem de ekonomik olarak önemli bir ulaşım yoludur (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 162). Fransa savunma, deniz arama-kurtarma, deniz ulaşımı üzerinde kontrol, deniz fenerleri ve şamandıralarla ilgili sorumluluklar, sivil hava ulaşım bölgeleri ve kirliliğe karşı önlemler gibi hususlar nedeni ile ulaşım yollarının mevcudiyetinin dikkate alınması gereken “özel unsurlar”dan (*special circumstances*) olduğunu da vurgulamıştır (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 163).

Fransa'ya göre uluslararası hukuk bağlamında Kanal Adaları eşit uzaklık dışında bir sınırı gerektiren özel unsur niteliğine sahiptir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 148). Bunu gösterir gerekçeler olarak Fransa bu adaların coğrafi olarak Fransız kıyıları ve aralarındaki deniz kesimi ile bir bütün oluşturacak kadar çok yakın konumlanmış yani “eşit uzaklık çizgisinin yanlış tarafındaki adalar” (*wrong side of the median line*) olmalarını ve jeolojik olarak da Fransız kıta sahanlığı üzerinde konumlanmış bulunmalarını belirtmiştir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 157, 159). Fransa bütün bu unsurların bu adalara tam etki

verilmesinin hakkaniyete uygun olmayacağını gösterdiğini savunmuştur. Ayrıca Kanal Adaları'nın oluşturacağı hakça olmayan etkilerden bahsederken “kesme” (*cut off*) etkisinden de bahsetmiş ve bunu sadece doğal uzantı prensibine değil devletlerin eşitliği prensibine de aykırı olacağını vurgulamıştır (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 165).

Fransa hakkaniyetin sağlanması için “objektif bir temel” olarak Kuzey Denizi Davaları Kararı'nda belirtilen orantılılık ilkesine de dayanmıştır. Makro coğrafya ya da mikro coğrafya bağlamında da yapılsa İngiltere'nin önerisini hakça bulmamış zira iki devletin ana karaları arasında mevcut dengeyi önemli oranda bozdukları için Kanal Adaları'nın “mümkün olduğunca telafi edilmesi ya da kompanse edilmesi” gereken unsurlar olduğunu belirtmiştir (İngiltere-Fransa Davası Kararı, par. 166). Sonuçta Fransa'ya göre Kanal Adaları ile ilgili İngiltere'nin iddia ettiği eşit uzaklık sınırı “doğal olmayan veya makul olmayan” (*unnatural or unreasonable*) sonuç doğuracaktır (Kuzey Denizi Davaları Kararı'nda ifade edilen kavramlar, par. 24).

Oysa aynı Fransa'nın Doğu Akdeniz'de sadece 10 kilometrekare alanı ve az sayıda nüfusu olan ve Türkiye kıyılarından yalnızca 2 kilometre uzakta olan Meis Adası için 40 bin kilometrekare deniz alanı talep eden Yunanistan'ı desteklemesi hukuken ciddi bir çelişki oluşturmaktadır. Benzeri bir biçimde Ege Denizi'nde Türkiye kıyılarına yakın birçok adaya tam kıta sahanlığı talep eden Yunanistan'ın bu konuda Fransadan destek görmesi ayrıca şaşırtıcıdır.

Fransa'nın görüşleri daha ziyade Türkiye'nin hukuki yaklaşımı ile örtüşmektedir. Fransa, Ege Denizi'nde ve Doğu Akdeniz'de Yunan adaları ile benzeri konumda olan İngiliz Kanal Adaları'na tam etki vermenin hakkaniyete aykırı olacağı görüşünü yukarıda belirtilen birçok gerekçeye dayandırarak savunmuştur. Fransa'nın söz konusu davada açıkladığı gerekçeler üzerinden değerlendirildiğinde Ege Denizi'nde ve Doğu Akdeniz'de Yunan adalarına tam etki vermenin meydana getireceği olağanüstü sonuçları tıpkı Türkiye gibi hakça görmeyecek ya da göremeyecektir. İngiliz Kanal Adaları'nın Fransa kıyılarının sadece

bir kesiminde oluşturacağı “kesme” (*cut off*) etkisinin hakça olmayacağını düşünen Fransa'nın Doğu Akdeniz'de binlerce kilometre kıyı uzunluğuna sahip olan Türkiye'nin kıta sahanlığı ve muhtemel MEB alanları üzerinde Yunan ada ya da adacıklarının meydana getireceği olağanüstü kesme etkisini makul bulamaması gerekmektedir. Savunma ve güvenlik çıkarlarına vurgu yapıldığında Ege Denizi'nin neredeyse tamamının ve Doğu Akdeniz'in büyükçe bir kısmının Yunanistan'a tahsisi ile sonuçlanan Atina yönetiminin yaklaşımını –Ankara'nın savunma ve güvenlik çıkarları açısından değerlendirildiğinde– hakça bulması mümkün gözükmemektedir.

SONUÇ

Son zamanlarda oldukça gergin deniz sorunlarının yaşandığı Doğu Akdeniz'de sorunların esasını Türkiye topraklarına yakın konumlanmış bazı Yunan ada ve adacıklarının deniz alanlarına dair yaşanan uyuşmazlık oluşturmaktadır. Doğu Akdeniz'e dair uyuşmazlıklarda açıkça Yunanistan'ın yanında yer alan Fransa, İngiltere ile Manş Denizi'nde yaşadığı kıta sahanlığı sınırlandırması sürecinde adalara dair benzer bir uyuşmazlığın tarafı olmuştur. Söz konusu bölgenin Ege Denizi ve Doğu Akdeniz'e benzerliği ve özellikle Türkiye'nin konumuna benzer bir coğrafi konumda bulunuyor olması Fransa'nın adalara dair hukuki görüşlerinin hatırlanmasını önemli kılmaktadır.

Türkiye'nin hukuki görüşleri ile benzer bir şekilde deniz alanlarının sınırlandırılmasında hakça çözüm kuralını savunan Fransa –Yunanistan'ın huku-

ki görüşlerinin aksine– ada ve adacıklara özellikle de karşı devletin kıyılarına yakın konumlanmış olanlara –büyüklükleri ve önemleri ne olursa olsun– çevreleme yöntemi ile oldukça sınırlı miktarda kıta sahanlığı verilmesinin hakça çözüm olacağını savunmuştur. Bu bağlamda şayet kıyıları karşılıklı ve kıyı uzunlukları yakın iki devletin ana karaları arasında bir deniz alanı sınırlandırılması yapılıyorsa ve o bölgede bir tarafın diğer tarafın kıyılarına yakın konumlanmış adaları mevcutsa bu adalara tam etki vermenin, sınırı üzerinde “doğal olmayan veya makul olmayan” yani hakça olmayan bir etki meydana getireceğini düşündüğünü de ifade etmiştir. Hatta bu tür adalar için kullanılan “eşit uzaklık çizgisinin yanlış tarafındaki adalar” tanımlamasını da söz konusu davada sıkça kullanmıştır.

Türkiye'nin Ege Denizi'ne ve yakın zamanlarda da Doğu Akdeniz'e dair ifade ettiği ve uyguladığı temel yaklaşımları ile neredeyse tamamen örtüşen yaklaşımlara sahip olan Fransa için herhangi bir platformda Yunanistan'ın yaklaşımlarını hukuken açıkça desteklemesi pek mümkün gözüküyor. Zira (yukarıda özetlendiği gibi) en temel sınırlandırma hukuku prensiplerinden daha detaylı sınırlandırma yöntemlerine kadar Fransa'nın yaklaşımları Yunanistan'ın değil büyük oranda Türkiye'nin Ege Denizi ve Doğu Akdeniz'deki yaklaşımlarıyla örtüşmektedir. Fransa'nın özellikle İngiltere-Fransa Kıta Sahanlığı Sınırlandırılması Davası'nda deniz alanlarının sınırlandırılmasına dair ortaya koyduğu bu hukuki görüşleri hatırlandığında Doğu Akdeniz'de Yunanistan'a verdiği destekle aslında hukuken bir çıkmazda olduğu da söylenebilir.

SIYASET, EKONOMİ VE TOPLUM ARAŞTIRMALARI VAKFI
FOUNDATION FOR POLITICAL, ECONOMIC AND SOCIAL RESEARCH
مركز الدراسات السياسية والاقتصادية والاجتماعية

www.setav.org | info@setav.org | [@setavakfi](https://twitter.com/setavakfi)